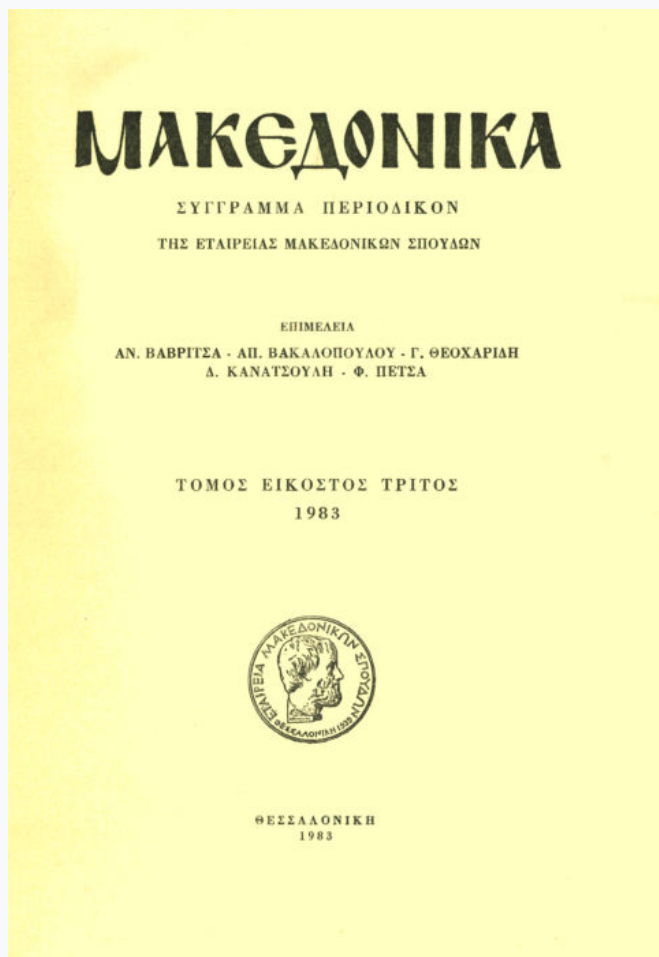

Μακεδονικά

Vol 23, No 1 (1983)

Προσπάθεια εντοπισμού της "καθέδρας των γερόντων"

Ιωακείμ Αθ. Παπάγγελος

doi: [10.12681/makedonika.343](https://doi.org/10.12681/makedonika.343)

Copyright © 2014, Ιωακείμ Αθ. Παπάγγελος

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Παπάγγελος Ι. Α. (1983). Προσπάθεια εντοπισμού της "καθέδρας των γερόντων". *Μακεδονικά*, 23(1), 305–317.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.343>

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΕΝΤΟΠΙΣΜΟΥ
ΤΗΣ «ΚΑΘΕΔΡΑΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ»*

Οί πληροφορίες τις όποιες μās δίδουν οί πηγές για τήν λεγομένη «καθέδρα τών γερόντων» είνai ελάχιστες· βρίσκονται σέ πέντε έγγραφα τοῦ ἀρχείου τοῦ Πρωτάτου, έκδοθέντα μεταξύ τών ἐτῶν 908 καί 943¹.

Παραθέτουμε ἀκριβῶς τίς σχετικές ἀναφορές:

Γύρω στίς ἀρχές τοῦ 887 ἡ μονή τοῦ Κολοβοῦ, ἔχοντας ἐξαπατήσει τήν αὐτοκρατορική γραμματεία, «σχεδὸν τὸν ὅλον εἰς δεσποτεία καὶ κυριότητα κατεκράτησε Ἐθῶνα καὶ πρὸς τούτοις καὶ χωρία... καὶ μοναστήρια...καὶ τὴν τῶν λεγομένων γερόντων ἀρχαίαν καθέδραν»².

Τὸ 934 ἐκδίδεται χρυσόβουλλο γιά θέματα τῆς μονῆς Κολοβοῦ, ὅπου ἐπισημαίνεται: «...διορίζομεθα ἵνα ἡ...ἀρχαία τῶν γερόντων καθέδρα ἀπαρενόχλητος διατηρεῖται ἀπὸ πάσης ἐπηρείας καὶ ἀγγαρείας καὶ ζημίας τῆς ὡς εἰκὸς ἐγγινομένης παρὰ τε ἐπισκόπων καὶ ἀρχόντων καὶ ἄλλου παντὸς καθὼς ἦν καὶ ἐξ ἀρχῆς»³.

Τὸ 942, στὸ πρωτόκολλο συμφωνίας μεταξύ Ἐθωνιτῶν καὶ Ἱερισσιωτῶν γιά τὸ θέμα τῆς ὀριοθετήσεως τοῦ Ἐθῶ, σημειώνεται ἀπὸ τοὺς Ἐθωνίτες: «... ἐξῶθεν δὲ τούτων ἔχειν ἡμās καὶ τὴν καθέδρα τῶν γερόντων τὴν ἐν τῷ χρυσοβουλίῳ μνημονευομένη»⁴.

Τὸ 942/943 στὴν ἀναφορὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἐθῶ ἐπισημαίνεται: «Ἡ δὲ λεγομένη καθέδρα τῶν γερόντων ἐν ἐτέρῳ μέρει ἐστὶν τοῦ ἹερISOY κακεῖνῃ ὑπὸ τὴν γῆν τοῦ κλάσματος τῶν Καμένων, ἀπεδόθη δὲ τοῖς μοναχοῖς διὰ χρυσοβούλλου ἵνα οὕτως κατέχεται παρὰ τῶν μοναχῶν καθὼς προκατεῖχεται»⁵.

Τὸ 943, στὴν πράξη διαχωρισμοῦ τῶν ὁρίων Ἐθωνιτῶν καὶ Ἱερισσιωτῶν, ἐπαναλαμβάνεται γιά τελευταία φορά: «Κατέχουσιν δὲ οἱ αὐτοὶ μονα-

* Ἐνα σχεδίασμα τῆς ἐργασίας αὐτῆς παρουσιάσθηκε στὸ 4ο Συμπόσιο Βυζαντινῆς καὶ Μεταβυζαντινῆς Ἀρχαιολογίας καὶ Τέχνης, Ἀθῆνα 1984 (Περὶ. Ἀνακον., σ. 46-47).

1. D. P a c h y s s a n t h o u, Actes du Prôtaton, Paris 1975, ἐγγράφα ἀρ. 2, 3, 4, 5, 6 (στὸ ἐξῆς: Prôt.).

2. Prôt., 2. 13-16. Γιά τὴν χρονολόγηση τῆς ἀπάτης βλ. Prôt. σ. 48, σημ. 36.

3. Prôt., 3. 12-15.

4. Prôt., 4. 34-35.

5. Prôt., 5. 65-69.

χοὶ τοῦ Ἀθωνος καὶ τὴν καθέδραν τῶν γερόντων, καθὼς καὶ προκατεῖχον αὐτὴν κατὰ τὴν δύναμιν τοῦ χρυσοβούλλου αὐτῶν»¹.

Αὐτὲς λοιπὸν εἶναι ὅλες καὶ ὅλες οἱ πληροφορίες ποὺ μᾶς δίνουν οἱ πηγές. Ἀναλύοντάς τες βγάζουμε τὰ ἐξῆς συμπεράσματα:

1. Πρὶν ἀπὸ τὸ 887 ὑπῆρχε ἡ «τῶν λεγομένων γερόντων ἀρχαία καθέδρα», ἡ ὁποία, ἀργότερα, ἀναφέρεται καὶ ὡς «ἀρχαία τῶν γερόντων καθέδρα» ἢ «λεγομένη καθέδρα τῶν γερόντων» ἢ ἀπλῶς «καθέδρα τῶν γερόντων».

2. Δὲν γνωρίζουμε ἂν πρόκειται γιὰ κάποιο μοναχικὸ ἴδρυμα ἢ γιὰ κάποιο κτήριο ἢ ἀπλῶς γιὰ μία κτηματικὴ περιφέρεια.

3. Ἀπὸ τὸ 887 μέχρι τὸν Φεβρουάριο τοῦ 908 ἦταν στὴν κατοχὴ τῆς μονῆς τοῦ Κολοβοῦ².

4. Μεταξὺ Αὐγούστου 934 καὶ Μαΐου 942 περιῆλθε στὴν κατοχὴ τῶν Ἀθωνιτῶν³.

5. Βρισκόταν ἐκτὸς τῆς ὁριογραμμῆς τῶν Ἀθωνιτῶν τοῦ 943, «ὑπὸ τὴν γῆν τοῦ κλάσματος τῶν Καμένων».

6. Ἡ καθέδρα τῶν γερόντων δὲν ἀναφέρεται σὲ καμία (γνωστὴ) πηγὴ νεώτερη ἀπὸ τὸν Αὐγούστο 943.

Ἀπὸ τὶς ἀρχές τοῦ 19ου αἰ. ἀπασχόλησε τοὺς ἱστορικοὺς τὸ πρόβλημα τῆς μυστηριώδους αὐτῆς καθέδρας. Ὁ (ἀγνώστου ὀνόματος) Φιλοθεΐτης τὴν τοποθέτησε κάπου στὴν περιοχὴ τῶν Πυργουδίων καὶ τῆς Κουμίτσας καὶ ἐξέφρασε τὴν ἄποψιν ὅτι ἴσως νὰ ἦταν κάτι σὰν διοικητικὸ κέντρο τῶν πρώτων Ἀθωνιτῶν μοναχῶν⁴. Οἱ ἀπόψεις αὐτὲς ἀκολουθήθηκαν ἀβασάνινιστα ἀπὸ πάρα πολλοὺς ἱστορικοὺς, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ θεωροῦνται, μέχρι καὶ σήμερα, ἀπὸ τοὺς περισσότερους μελετητὲς ὡς αὐτονόητες ἐρμηνεῖες⁵.

Ἀναφέραμε ἀνωτέρω τί μᾶς πληροφοροῦν ἀκριβῶς οἱ πηγές. Δὲν εἶναι δυνατόν λοιπὸν (πρὸς τὸ παρὸν) νὰ δοθεῖ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα: Τί ἦταν

1. Prôt., 6. 41-43.

2. Βλ. ἀνωτ. σ. 305, σημ. 2. Τὸ Prôt. 2 εἶναι τοῦ ἔτους 908.

3. Prôt., 4. 34-35. Ἡ Π α π α χ ρ υ σ ἄ ν θ ο υ (Prôt., σ. 190, actes mentionnés ἀρ. 2 καὶ σ. 195, ἀρ. 10) θεωρεῖ ὅτι ἡ καθέδρα ἀποδόθηκε στοὺς Ἀθωνίτες μὲ τὸ χρυσόβουλλο τοῦ Ρωμανοῦ Δεκαπηνού τὸ 934 (Prôt., 3. 12-15). Νομίζουμε ὅμως ὅτι ἡ σχετικὴ διατύπωση στὸ χρυσόβουλλο τοῦ Ρωμανοῦ ἀφορᾷ τὴν κατοχύρωση τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς καθέδρας καὶ ὄχι τὴν ἀπόδοσίν της στοὺς Ἀθωνίτες. Ἐπειδὴ στὴν ἐκθεσὴ τοῦ ἐπόπου Θωμᾶ, τοῦ 942/943, ἀναφέρεται ὅτι ἡ καθέδρα τῶν γερόντων «ἀπεδόθη τοῖς μοναχοῖς διὰ χρυσοβούλλου» (Prôt., 5. 67), θὰ πρέπει νὰ ἀναζητηθεῖ κάποιο σχετικὸ χρυσόβουλλο ἐκδοθὲν μεταξὺ τῶν ἐτῶν 934 καὶ 942.

4. Π ο ρ φ. Ο ὁ σ π ἔ ν σ κ ι, Χριστιανικὴ Ἀνατολή, «Ἀθῶς», τ. III I, Κίεβον 1877, 300. Prôt., σ. 113.

5. Τὸν προβληματισμὸ τῆς Π α π α χ ρ υ σ ἄ ν θ ο υ γιὰ τὴν καθέδρα τῶν γερόντων βλ. Prôt., σ. 111-114. Εἰδικότερα γιὰ τὴ θέση τῆς καθέδρας βλέπε τὴν ἄποψίν της στὶς σ. 59 καὶ 113.

ή καθέδρα τών γερόντων. Μᾶς πληροφοροῦν ὅμως ποῦ βρισκόταν: «ὑπὸ τὴν γῆν τοῦ κλάσματος τών Καμένων»¹. Δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ προσδιορίσουμε τὴν θέση τών Καμένων καὶ κάπου ἐκεῖ θὰ πρέπει νὰ ἀναζητηθεῖ καὶ ἡ καθέδρα².

Ἡ ἀρχαιότερη, γνωστὴ, ἀναφορὰ στὰ Κάμενα βρίσκεται στὸ προμνησθὲν ἔγγραφο τοῦ Πρωτάτου, τοῦ 908, ὅπου ἀναφέρεται ὅτι ἡ μονὴ τοῦ Κολοβοῦ θὰ πρέπει νὰ ἀρκεσθεῖ «εἰς τὴν τῆς ἐνορίας τοῦ Ἑρισσοῦ διακράτησιν καὶ τὴν καταμονὴν μόνην τών Καμένων, σὺν τών ἀμπελώνων καὶ κηπουρείων αὐτῶν καὶ μόνων»³.

Τὸ κτῆμα αὐτὸ τῆς Κολοβοῦ περιῆλθε, τὸ 979/980⁴, μαζί μὲ τὴν Μονή, τὴν περιουσία της καὶ τὰ ἔγγραφα της, στὴν νεοσύστατη μονὴ Ἰβήρων.

Σὲ ἀνέκδοτο πρακτικὸ τοῦ 1047⁵ διαβάζουμε ὅτι ἡ μονὴ Ἰβήρων κατέχει στὰ Κάμενα τὸ μετόχι τῆς μονῆς τοῦ Κολοβοῦ, ἐκτάσεως 500 μοδίων, μὲ ἕναν ὁδομύλωνα.

Τὸ 1079 μεταξὺ τών κτημάτων τῆς Μονῆς συμπεριλαμβάνεται καὶ «τὸ προάστειον τὰ Καμενὰ μετὰ τοῦ μετοχίου αὐτοῦ σὺν τῷ ἡσυχαστηρίῳ καὶ λοιπῶν τοπίοις σὺν τῷ Βουκρονῶ»⁶. Τὸ ἴδιο κτῆμα μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα (Κάμενα) ἀναφέρεται τὸ 1259⁷ καὶ τὸ 1310⁸.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως, στὸ ἀναλυτικὸ πρακτικὸ τών κτημάτων τῆς Μο-

1. Prôt., 5. 65-67.

2. Ὁ Ν. Σβορώνος τοποθετεῖ τὰ Κάμενα «στὸ ΒΑ τῆς Δεβελικείας καὶ στὸ ΝΔ τοῦ Πρόβλακος», ἐνῶ τὴν κτηματικὴ περιφέρεια τοῦ χωριοῦ τὴν περιορίζει μετὰ τῶν ὁρίων τῶν Ἀθωνιτῶν, τῆς Δεβελικείας, τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου καὶ νοτίως τῆς Ἱερισσοῦ καὶ τοῦ Πρόβλακος (N. Svoronos, Note topographique sur la région Hiérissos - Rénénikeia. «Actes de Lavra», τ. I, Paris 1970, 76. Στὸ «Actes de Lavra», τ. IV, 1982, στὸν χάρτη τῆς σ. 74-75, ἐπαναλαμβάνει τὴν ἴδια ἄποψη). Στὴν ἄποψη τοῦ Σβορόνου παραπέμπει καὶ ἡ Παπαχρυσάνθου, Prôt., σ. 112, σημ. 10. Ὁ Π. Θεοδωρίδης, Πίνακας τοπογραφίας τοῦ ἀγιορειτικοῦ παραγωγικοῦ χώρου, «Κληρονομία», 13Β' (1981) 379, τοποθετεῖ τὰ Κάμενα «κοντὰ στὴ Δεβελικεία» (στὴ σ. 362, στὸ λ. Γομάτου, «βρίσκονταν στὴν θάλασσα»), ἀλλὰ στὴ σ. 377 τοποθετεῖ καὶ αὐτὸς τὴν καθέδρα τών γερόντων στὸν Πρόβλακα.

3. Prôt., 2. 50-51. Λαμβανομένου ὑπόψης ὅτι τὸ ἔγγραφο αὐτὸ διορθῶναι τίς συνέπειες τῆς ἀπάτης τοῦ 887, θὰ πρέπει νὰ θεωρήσουμε ὡς βέβαιο τὸ ὅτι ἡ Κολοβοῦ κατεῖχε τὸ κτῆμα στὰ Κάμενα πρό τοῦ 887.

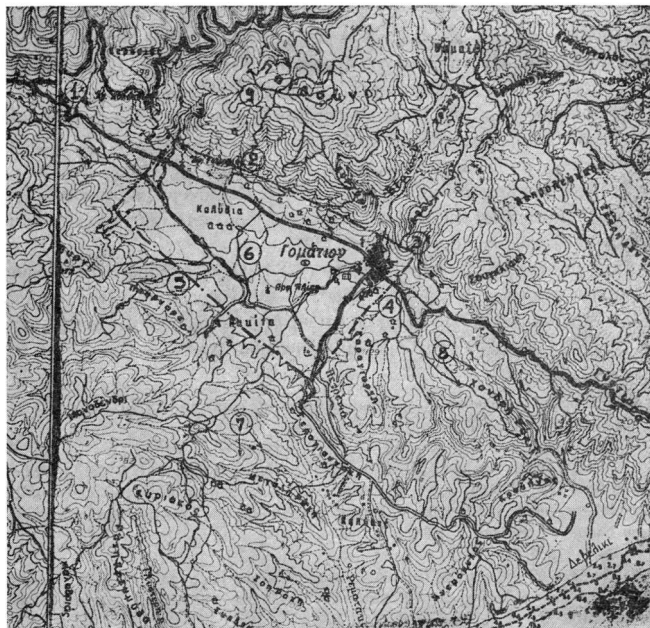
4. Γιά τὸ ἔτος βλ. Prôt., σ. 40.

5. Περίληψη τοῦ πρακτικοῦ μᾶς διένειμε ὁ J. Lefort στὸ μάθημά του γιὰ τὴν ἱστορία τῆς μονῆς Ἰβήρων (Ecole Pratique des Hautes Etudes, s. IV, σχ. ἔτος 1982-83).

6. Fr. Dölger, Aus den Schatzkammern des Heiligen Berges, München 1948, ἔγгр. 35. 68-69 (στὸ ἐξῆς Schatzk.).

7. Fr. Dölger, Neues vom Berg Athos, «Παρασπορά», 436-437, στ. 40-42.

8. Schatzk., 37.70.

Χάρτης 2:

1. Ἐρείπια παλαιῦ Γομάτιου.
2. Γκραντίστου.
3. Ρυαξ Ζαχαρίου - Βαρδαρίου (Μαρδάρι).
4. Περιοχή διαμάχης Λαύρας - Ἰβήρων, τὸ 1071.
5. Κελλί.
6. Ἡ γῆ τοῦ Γομάτου τῆς Ἰβήρων. Ἡ διακεκομμένη γραμμὴ σημειώνει τὰ, περίπου, ὅρια τοῦ μετοχίου.
7. Ἡ γῆ τοῦ Γομάτου τῆς Λαύρας.
8. Ἡ γῆ τῆς Δεβελικίας τῆς Λαύρας.
9. Τὸ μετόχι τῆς Ξηροποτάμου.

Μελετώντας σὲ συνδυασμὸ τὰ ἔγγραφα τῶν μονῶν Ἰβήρων, Λαύρας, Ξηροποτάμου καὶ Κουτλουμουσίου (= Ἀλυπίου), τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται στὰ κτήματα ποὺ εἶχαν οἱ μονεῖς αὐτὲς στὰ Κάμενα, παρατηροῦμε τὰ ἑξῆς:

1. Μονὴ Μεγ. Λαύρας

Πρὶν ἀπὸ τὸ 1071 ἀπέκτησε ἓνα μετόχι στὰ Κάμενα¹. Τὸν Ἰούνιο τοῦ ἔτους αὐτοῦ ἔχει ὁριακὴ διαμάχη μὲ τοὺς Ἰβηρίτες², οἱ ὅποιοι πρὶν λίγων μηνῶν ἀγόρασαν κάποια σημαντικὴ ἔκταση στὴν περιοχὴ³.

Σὲ χρυσόβουλλο τοῦ 1259 ἀναφέρεται ὅτι κατέχει τὸ «χωρίον τὰ Κάμενα μετὰ τοῦ ζευγηλατείου αὐτοῦ τοῦ Γεμάτου σὺν τοῖς δικαίοις τῆς Δεβελικίας»⁴. Στὰ χρυσόβουλλα τοῦ 1298 καὶ 1329 ἐπαναλαμβάνονται τὰ ἴδια⁵.

Στοὺς περιορισμοὺς τοῦ 1300 οἱ ἰδιοκτησίες ὀνομάζονται ἀπλῶς γῆ «εἰς τοῦ Γομάτου» καὶ «εἰς τὴν Δεβελίκειαν»⁶, ὁρολογία ἢ ὁποία ἐπαναλαμβάνεται καὶ στοὺς περιορισμοὺς τοῦ 1321⁷.

Στὴν ἀπογραφὴ τῶν παροίκων τοῦ (±) 1300, οἱ πάροικοι τῆς Λαύρας βρίσκονται στὸ «χωρίον τοῦ Γομάτου»⁸. Τὸ 1321 ἐπαναλαμβάνεται τὸ ἴδιο⁹.

Σὲ ἔγγραφο τοῦ 1409 ἀναφέρεται ὅτι κατέχει τὸ «χωρίον τοῦ Γομάτου»¹⁰, ἐνῶ τὸ 1420 «μετόχιον τοῦ Γομάτου ὀνομαζόμενον»¹¹.

1. Ὁ Σβορώνος σημειώνει ὅτι ἡ Λαύρα τὸ ἀπέκτησε πρὶν ἀπὸ τὸ 971 (Lav., τ. I, σ. 73. Βλ. καὶ τὴ σ. 59, σημ. 15).

2. Lav., ἔγγρ. 35.

3. Σχετικὰ μὲ τὴν ἀγορὰ τῆς Ἰβήρων βλ. «Γρηγόριος Παλαμᾶς» 17 (1933) 14-15. Τὴν διαμάχη ὅμως αὐτὴ ὁ Σβορώνος τὴν τοποθετεῖ (Lav., I, 75) στὴν περιοχὴ τοῦ ἐξωκκλησίου Ἁγ. Νικόλαος, νοτίως τῆς Ἱερισσοῦ, προφανῶς παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν ἀναφορὰ κάποιου Ἀγίου Νικολάου στὸ Lav., 35.35.

4. Lav., 71. 53-54.

5. Lav., 89. 107-109 καὶ 118. 101-104, «χωρίον τὰ Κάμενα μετὰ τοῦ περὶ αὐτὸ μετοχίου καὶ ζευγηλατείου τοῦ ἐπιλεγομένου Γομάτου καὶ τῶν δικαίων τῆς Δεβελικίας καὶ λοιπῶν δικαίων αὐτοῦ».

6. Lav., 90. 292-312. Ἡ γῆ τῆς Δεβελικίας βρίσκόταν ἀμέσως δυτικῶς τῶν δικαίων τῶν Ἱερισσιωτῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὴν χώριζε ὁ ρυαξ τοῦ Κλεισουρίου (Lav., 90. 302). Ὁ ρυαξ αὐτὸς ταυτίζεται μὲ τὸν λάκκο ποῦ βρίσκεται ἀμέσως ἀνατολικά τοῦ παραλιακοῦ λόφου Καστρί, στὸ Δεβελίκι, ὅπου εἶναι, ἀκόμη καὶ σήμερα, τὰ κοινοτικὰ ὅρια Γοματίου-Ἱερισσοῦ. Τὸ 1320 ἔχομε καὶ μία ἄλλη ἀναφορὰ στὰ ὅρια, μὲ ἀφορμὴ καταγραφῆς κτημάτων τῆς μονῆς Ξενοφῶντος: «ἕτερον χωράφιον εἰς τὴν διαίρεσιν τῶν δικαίων τῆς περιοχῆς τοῦ Γομάτου εἰς τόπον λεγόμενον Καμήνιον» (L. Petit, Actes de Xenophon, 7. 287-288 καὶ 11. 189-190). Τὸ τοπωνύμιον Καμίνι διατηρεῖται καὶ ἡ περιοχὴ του βρίσκεται στὰ ὅρια Ἱερισσοῦ-Γοματίου, βορειότερα ἀπὸ τὸν ρυακα τοῦ Κλεισουρίου.

7. Lav., 108. 589-641 καὶ Lav., IV, σ. 74, χάρτης. Στὸν περιορισμὸ αὐτὸ οἱ δύο περιοχὲς ἐμφανίζονται ἐνωμένες ὡς ἓνα κτῆμα.

8. Lav., 91. I. 1.

9. Lav., 109. 520: «ἐν τῷ κατεπανικίῳ Ῥεβενικίας χωρίον τοῦ Γομάτου, ἐν ᾧ Ἄνα χήρ...», σύνολον 103 οἰκογένειες μὲ 378 άτομα. Στὸ χωριὸ ὅμως κατοικοῦσαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι πάροικοι ἄλλων μονῶν.

10. Lav., 161. 56 καὶ 162.13. Μὲ τὰ ἔγγραφα αὐτὰ τὸ μισὸ ἀπὸ τῆ γῆ τοῦ Γομάτου περὶῆλθε στὸ δημόσιο.

11. Lav., 165.31 καὶ ἀκολουθεῖ ἡ ἀπογραφὴ τῶν παροίκων.

Μέχρι τὸ 1932 ἡ Λαύρα κατεῖχε, στήν ΝΔ γωνία τῆς κοιλάδος τοῦ Γοματίου, ἓνα μικρὸ ὑπόλοιπο τῆς παλαιᾶς μεγάλης ιδιοκτησίας της, τὸ ὁποῖο ἀπαλλοτριώθηκε ὑπὲρ τῶν κατοίκων τοῦ Γοματίου¹.

2. Μονὴ Ξηροποτάμου

Σὲ χρυσόβουλλο τοῦ 1275 ἀναφέρεται ὅτι κατέχει «τὸ εἰς τὰ Κάμενα μετόχιον τῶν ἁγίων Ἀποστόλων μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ προσκαθημένων δεκατριῶν»².

Γύρω στὸ 1300 ἀπογράφονται οἱ πάροικοι τῆς μονῆς «εἰς τὸ χωρίον τὰ Κάμενα»³.

Τὸ 1315/1320 ἀναφέρεται ὅτι κατέχει «εἰς τὸ χωρίον τοῦ Γομάτου, μετόχιον εἰς ὄνομα τιμώμενον τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων»⁴.

Σήμερα, σὲ μικρὴ ἀπόσταση δυτικῶς τῶν ὁρίων τοῦ ξρειπωμένου παλαιοῦ Γοματίου⁵, ὑπάρχει ὁ παλαιὸς ναὸς τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα ἢ περιοχὴ αὐτῇ θεωρεῖται ὡς ἓνα τμήμα τοῦ παλαιοῦ μετοχίου τῆς Ξηροποτάμου⁶.

3. Μονὴ Ἀλυπίου

Τὸ 1322 ἡ Μονὴ ἔχει σποραδικές μικροϊδιοκτησίες «εἰς τὸ χωρίον τὰ Κάμενα», προερχόμενες ἀπὸ ἀνταλλαγὴ μὲ τὴν μονὴ Ἰβήρων⁷. Τὰ κτήματα αὐτὰ ἀνιχνεύονται στὸν περιορισμὸ τοῦ μεγάλου Ξηροποταμινοῦ μετοχίου τοῦ 1320/1321· βρίσκονταν ἀνάμεσα στὸ Ξηροποταμινὸ μετόχι καὶ στὰ «δικαία τῆς Λαύρας, τῶν τοῦ χωρίου τοῦ Γομάτου»⁸.

1. Ἀρχεῖο Διευθύνσεως Γεωργίας Ν. Χαλκιδικῆς, φ. Γομάτι, ἀπόφαση τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀπαλλοτριώσεων Χαλκιδικῆς.

2. J. B o m p a i r e, Actes de Xéropotamou, Paris 1964 (στὸ ἐξῆς: Χέρ.), ἔγγρ. 10. 18-19.

3. Χέρ., 18Α. 73 καὶ 18Β. 26.

4. Χέρ., 18 ΔΙ. 13-15.

5. Τὸ παλαιὸ Γομάτι καταστράφηκε ἀπὸ τὸν σεισμὸ τοῦ 1932.

6. Οἱ Ἅγιοι Τεσσαράκοντα εἶναι οἱ πάτρονες τῆς Ξηροποτάμου. Ἡ περιοχὴ γύρω ἀπὸ τὸν ναὸ ἦταν ἓνα μικρὸ τμήμα τοῦ πολὺ μεγάλου μετοχίου, τοῦ ὁποίου τὸν περιορισμὸ τοῦ 1320/1321 βλ. Χέρ., 20.

7. P. L e m e r l e, Actes de Kutlumus, Paris 1946, ἔγγρ. 11. 30-31: «ἀμπέλιον ιδιόκτητον τῇ μονῇ μοδίον δέκα, περιβόλιον μοδίον τοσούτων καὶ τόπιόν τι ἐν ᾧ ἔστιν ἐλαιὼν τὶς καὶ ἕτερα ὀπωροφόρα δένδρα διάφορα, ἀπὸ ἀνταλλαγῆς καὶ ταῦτα τῶν Ἰβήρων». Ὑπενθυμίζουμε ὅτι τὸ 908 ἡ μονὴ τοῦ Κολοβοῦ κατεῖχε «τὴν καταμονὴν τῶν Καμένων, σὺν τῶν ἀμπελώνων καὶ κηπουρείων αὐτῶν» (Prôt., 2. 51), τὰ ὁποῖα περιῆλθαν στὴν Ἰβήρων.

8. Χέρ., 20. 36, 40. Στὸ Lav., 109. 568 ἀναφέρεται καὶ κάποιος πάροικος τῆς Ἀλυπίου, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀμπέλι στοῦ Γομάτου.

Μὲ τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα βλέπουμε μία ἀλλαγὴ τοῦ ὀνόματος τῆς περιοχῆς, ἀπὸ Κάμενα σὲ Γομάτου. Τὸ ἴδιο παρατηρεῖται καὶ στὰ ἐγγραφα τῆς Ἰβήρων· ἐνῶ στὰ παλαιὰ ἐγγραφα καὶ στὰ μεταγενέστερα περιληπτικὰ ἀναφέρεται τὸ τοπωνύμιον Κάμενα¹, στὰ λεπτομερῆ πρακτικὰ τῶν ἐτῶν 1301 καὶ ἐξῆς, τὰ ὁποῖα συντάχθηκαν ἐπὶ τόπου, ἀναφέρεται μόνον τὸ ὄνομα «Γομάτου», τὸ ὁποῖο ἐπεκράτησε καὶ ἐξετόπισε τὸ παλαιό².

Εἰδικότερα γιὰ τὸ μετόχι τῆς Ἰβήρων ἔχουμε νὰ ποῦμε τὰ ἐξῆς:

“Ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὸν περιορισμὸ τοῦ 1301³, βρισκόταν στὴν εὐφορὴ κοιλάδα τοῦ χωριοῦ Γομάτι, τὴν ὁποία κατελάμβανε σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου. Στὴν ΝΑ πλευρὰ συνόρευε μὲ τὴν γῆ τῆς Δεβελικεῖας τῆς Λαύρας⁴ καὶ στὴν ΝΔ μὲ τὴν γῆ τοῦ Γομάτου, τῆς Λαύρας ἐπίσης⁵. Ἡ Β-ΒΑ πλευρὰ τοῦ βρισκόταν στὰ πρόποδα τοῦ βουνοῦ Γραντζὸς⁶ καὶ ἀναφέρεται ὅτι ὁ περιορισμὸς «διαπερᾶ τὸ χωρίον»⁷. Τὸ ὄνομα τοῦ χωριοῦ δὲν ἀναφέρεται.

1. Βλ. ἀνωτ. σ. 307 σημ. 3, 5, 6, 8. Ἡ χρῆση τοῦ παλαιοῦ ὀνόματος θὰ πρέπει νὰ ὀφείλεται σὲ γραφειοκρατικούς λόγους, διότι φαίνεται ὅτι ἡ περιοχὴ ἦταν καταχωρημένη στὸ αὐτοκρατορικὸ κτηματολόγιο ὑπὸ τὸν γενικὸ τίτλο «κλάσμα τῶν Καμένων». Ἐπομένως τὰ ἐγγραφα ποὺ ἐκδίδονταν μὲ βάση τὶς πληροφορίες τοῦ κτηματολογίου δὲν μπορούσαν παρὰ νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὸ τοπωνύμιον Κάμενα.

2. Τὸ ὄνομα Κάμενα ἐκτοπίσθηκε μὲν ὡς γενικὸ τοπωνύμιον, συνέχισε ὅμως νὰ χρησιμοποιεῖται, ἀλλὰ πολὺ σπάνια. Στὸ α μισὸ τοῦ 14ου αἰ. ἀναφέρεται δρόμος ποὺ ὀδηγοῦσε ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς Ἱερισσοῦ πρὸς τὰ Κάμενα: Praktika, A. 161, 165, 171, 179 (τοῦ 1301) καὶ στίς ἀντίστοιχες θέσεις τῶν Κ (1317), Ρ (1321) καὶ V (1341), τὰ ὁποῖα ἐπαναλαμβάνουν πιστὰ τὴν ὀρολογία τοῦ 1301. Ἀπ’ ὅ,τι γνωρίζουμε μέχρι τώρα, δὲν ἀναφέρεται κανένας δρόμος ὁ ὁποῖος νὰ ὀδηγοῦσε στὸ Γομάτου κατὰ τὸν 13ο καὶ 14ο αἰ. Νὰ θεωρήσουμε λοιπὸν ὅτι ἡ χρῆση τοῦ ὀνόματος Κάμενα, στὴν συγκεκριμένη περίπτωση, ὀφείλεται σὲ ἱστορικούς λόγους;

Τὸ 1317 καὶ 1321 δύο πάροικοι τῆς Ἰβήρων, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσαν στὸ Γομάτου, εἶχαν, μεταξὺ τῶν ἄλλων κτημάτων τους καὶ ἀπὸ ἓνα «αὐλοτόπιον εἰς τὰ Κάμενα»: Prakt., Κ. 105, 114, Ρ. 96, 103, V. 236 (1341). Τὰ αὐλοτόπια ὅμως αὐτὰ δὲν συμπεριλαμβάνονται στὸν κατάλογο τῶν περιουσιακῶν τους στοιχείων τὸ 1301: Prakt., A. 62-64 (Κυριακὸς ὁ Τζυκαλάς), 65 (Ἰωάννης ὁ Μπουχαλάς).

3. Praktika, A. 109-118.

4. Praktika, A. 110-111, Lav., 90. 307-309. Στὴν πλευρὰ αὐτὴ πρέπει νὰ τοποθετηθεῖ μὲ βεβαιότητα ἡ διαμάχη Λαύρας-Ἰβήρων, τοῦ 1071, ἡ ὁποία ἀναφέρεται στὸ Lav., 35. Σχετικὰ βλ. ἀνωτ. σ. 310, σημ. 3.

5. Lav., 90. 298.

6. Praktika, A. 116-117. Πρόκειται γιὰ τὸ σημερινὸ Παῖβουνι. Στὸν περιορισμὸ τοῦ μετοχίου τῆς Ξηροποτάμου τοῦ 1320/1321 ἀναφέρεται ὡς συνορίτης καὶ ἡ Ἰβήρων (Χέρ., 20.45, 52, ὅχι ὅμως καὶ ὁ στ. 25, ὁ ὁποῖος ἀφορᾷ ἄλλῃ περιοχῇ). Δὲν μπορούμε ὅμως νὰ ποῦμε μὲ βεβαιότητα ἂν πρόκειται γιὰ σύνορον μὲ τὴν ἔκταση ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ ἢ γιὰ κάποιο ἄλλο ἰβηρικὸ κτῆμα, τὸ ὁποῖο βρισκόταν δυτικότερα ἀλλὰ ὄχι πολὺ μακριὰ καὶ τὸ ὁποῖο δὲν μνημονεύεται στὰ πρακτικὰ τῆς Μονῆς.

7. Praktika, A. 117.

Σε πρόσφατη σύντομη έρευνά μας στην περιοχή έπισκεφθήκαμε την τοποθεσία «στού Γραντίστου»¹, ή όποία βρίσκεται στην πλευρά πού μάς άπασχολεί. Πρόκειται για έναν πυκνοδασωμένο λόφο, με άπόκρημνες πλαγιές, στόν όποιο διακρίνονται λειψανα όχυρώσεως (άργολιθοδομή χωρίς συνδετικό κονίαμα) και σωροί έρειπίων κατοικιών. Ή πυκνή βλάστηση δέν επιτρέπει την μελέτη τών έρειπίων, ούτε την λήψη χαρακτηριστικών φωτογραφιών². Λαμβανομένου ύπόψη ότι: Ιον τó τοπωνύμιο (Γκραντίστου) σημαίνει κάστρο, 2ον έχει ήχητική σχέση με τó μεσαιωνικό όνομα τού βουνού στο όποιο βρίσκεται (Γραντζός) και 3ον έχει την ίδια σχέση με τó όνομα τού μεσαιωνικού χωριού Γράδιστα, τó όποιο βρισκόταν κάπου στο όρεινό συγκρότημα τού Κακάβου³, δέν γνωρίζουμε άν θά πρέπει νά ταυτίσουμε τó Γραντίστου με τó Γομάτου, ή με την Γράδιστα, ή με κάποιο άλλο από τά μεσαιωνικά χωριά τής περιοχής⁴, ή έστω με τó «κάστρον», μέσα στο όποιο είχαν δεύτερη κατοικία, τó 1341, έξι από τούς παροίκους τής Ίβήρων στού Γομάτου⁵.

Ή ίβηριτική γή τού Γομάτου υπαγόταν στην Μονή, τουλάχιστον μέχρι τó 1357⁶.

1 Ό Ο Σ τ. Κό τ σ ι α ν ο ς, Δύο πωλητήρια έγγραφα μεταξύ τής χώρας τού Γομάτου και τών Διονυσιακών, «Χρονικά τής Χαλκιδικής» 19-20 (1970) 13, σημ. 2, έπαναλαμβάνει πληροφορία ότι «στην τοποθεσία Γράτιστος, κοντά στο χωριό, έκειτο άρχαία πόλις με τó όνομα Γρίτιστα», την άκρίβεια τής όποίας διεπίστωσε και ό ίδιος με έπιτόπια έρευνα.

2. Από τά έλάχιστα έπιφανειακά όστρακα δέν είναι δυνατόν νά γίνει χρονολόγηση τού οικισμού.

3. Τó Παίβουни υπάγεται στο εύρύτερο όρεινό συγκρότημα τού Κακάβου. Ή Γραδίστα άνηκε, από τó 1263, (άρχικά ή μισή μόνον) στην Λάυρα (Lav., 72.41): ή κτηματική τής όμως περιοχή δέν ήταν μοναστηριακή και γι' αυτό μάς λείπουν οι τοπογραφικές πληροφορίες με τίς όποιες θά μπορούσαμε νά αναζητήσουμε την θέση τής.

4. Για τά χωριά τής περιοχής βλ. Χέρ., σ. 91 και 137-139. Πάντως δέν έχει σχέση τó κάστρο με τó χωριό τών Καμένων, διότι στα περιουσιακά στοιχεία τού Γεωργίου Μπουχούλη συμπεριλαμβάνεται «οίκημα έντός τού κάστρου» αλλά και «αυλότοπιον εις τά Κάμενα». Prakt., V. 234-237 (τού 1341).

5. Praktika, V. 235, 243, 246, 253, 264, 266· Δέν γνωρίζουμε άλλη άναφορά στο κάστρο αυτό. Τó 1317 και 1321 άναφέρεται ένα άμπέλι παροίκων τής Ίβήρων στού Γομάτου, τó όποιο βρισκόταν «εις τó "Άνω Χωρίον» (Praktika, K. 167 και P. 146). Είναι ή μόνη άναφορά πού γνωρίζουμε γι' αυτό τó τοπωνύμιο τής περιοχής. Ύπηρχε όμως "Άνω Χωρίον στην Λήμνο (Lav., 139. 133 και Actes de Pantocrator, 10. 8 και 11.40) και οι ιδιοκτήτες τού άμπελιού πού μάς άπασχολεί έπονομάζονταν Λημναίος και Ύαλάας. Τó έπώνυμο Ύαλάας ήταν οικογενειακό στην Λήμνο (Lav., 136. 14, 16 και 139. 76, 78, 79).

6. Schatzk., 9. 39-40: «εις την άναποταμίαν τού Γομάτου χωρίον τó λεγόμενον τού Γομάτου μεθ' όν έχει δικαιών και προσκαθημένων και παροίκων». Ό όρος «άναποταμία» ίσως νά σημαίνει ότι τó Γομάτου είναι τó ίδιο με τó Γομάτι τού 1932, τó όποιο βρίσκεται στην ΒΔ γωνία τής κοιλάδος, δίπλα στην άνω κοίτη τού ποταμού.

Στὴν διάρκεια τῆς τουρκοκρατίας φαίνεται ὅτι τὸ σύνολο, ἢ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ κτήματος, δὲν ἀνῆκε στὴν Μονή, διότι, τὸ 1641, ἡ Ἰβήρων ἀγόρασε μία ἔκταση 400 στρεμμάτων ἀπὸ κάποια Ἀριφὲ χανούμ¹· ἡ ἔκταση αὐτὴ βρισκόταν μέσα στὰ ὅρια τοῦ ἀρχαίου ἱβηριτικοῦ κτήματος.

Τὸ 1933 κατεῖχε μόνον τὸ μετόχι «τοῦ Κουτσοκυπριανοῦ», ἐκτάσεως 60 στρεμμάτων, τὸ ὁποῖο ἀπαλλοτριώθηκε² γιὰ νὰ δημιουργηθεῖ ὁ νέος οἰκισμὸς τοῦ Γοματίου μετὰ τὸν καταστροφικὸ σεισμὸ τοῦ 1932.

Γνωρίζουμε λοιπὸν πλέον ὅτι τὰ Κάμενα βρίσκονταν στὴν σημερινὴ κτηματικὴ περιφέρεια τοῦ Γοματίου. Τὸ ποῦ ἀκριβῶς, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸ προσδιορίσουμε, ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ ἐπιστημονοῦμε ὅτι διατηρεῖται ἀκόμη καὶ σήμερα τοπωνύμιο «Κάμενα», καὶ μάλιστα σὲ ἀπόσταση μόνον 200 μ. δυτικῶς τῶν ἑρειπίων τοῦ παλαιοῦ Γοματίου³.

Ἄς ἐπανέλθουμε ὅμως στὴν ἀναζήτηση τῆς καθέδρας τῶν γερόντων. Βρισκόταν, λοιπόν, στὴν περιοχὴ τοῦ Γοματίου, δηλαδὴ γύρω στὰ 14 χιλιόμετρα δυτικῶς τῶν Πυργουδιῶν⁴. Ποῦ ὅμως; Πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δοθεῖ ἀπάντηση. Ἀλλὰ νομίζουμε ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐπιστημονοῦμε μερικὲς ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες ἀπὸ πρῶιμα ἀγιορειτικὰ ἐγγραφα:

Ἡ μονὴ Κολοβοῦ εἶχε τὸ μετόχι στὰ Κάμενα καὶ γνωρίζουμε ὅτι προσάρτησε, παροδικά, καὶ τὴν καθέδρα τῶν γερόντων⁵. Μήπως οἱ δύο περιοχὲς ἦταν ὁμορες;

Ὅπως προαναφέραμε, ἡ Ἰβήρων κατεῖχε, τὸ 1079, «τὸ προάστειον τὰ Καμενά μετὰ τοῦ μετοχίου αὐτοῦ σὺν τῷ ἡσυχαστηρίῳ...»⁶. Τί ἦταν αὐτὸ τὸ ἡσυχαστήριον;

Ἐξί χρόνια ἀργότερα, τὸ 1085, οἱ μονεὲς Λαύρας καὶ Ἰβήρων ἔχουν

1. Σχέδιο μεταφράσεως τοῦ ἐγγράφου βρίσκεται στὸ Ἱστορικὸ Ἀρχεῖο Μακεδονίας, φ. «Ἰβήρων».

2. Πληροφορία ἀπὸ τὸ Ἀρχεῖο τῆς Δ/σεως Γεωργίας Ν. Χαλκιδικῆς. Τὸ μετόχι τοῦ Κουτσοκυπριανοῦ πρέπει νὰ ἦταν ἡ περιοχὴ ποὺ περιέβαλλε τὶς κτηριακὲς ἐγκαταστάσεις τοῦ μεσαιωνικοῦ μετοχίου, οἱ ὁποῖες βρίσκονταν στὴ ΒΑ γωνία τῆς γῆς τοῦ Γομάτου, κοντὰ στὸν χείμαρρο «τοῦ Βαρδαρίου» (σημ. Μαρδάρι). Τὰ ἑρεῖπια τῶν κτηρίων τοῦ ἀπαλλοτριωμένου μετοχίου διακρίνονταν μέχρι πρὶν λίγα χρόνια μαζί μὲ τὸν ἑρειπωμένο μετοχιακὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, ὁ ὁποῖος ἀνακαινίσθηκε ἐκ βάθρων γύρω στὸ 1960.

3. Στὰ Κάμενα εἶχαν ἀμπέλια οἱ Γοματιανοὶ μέχρι τὸ 1932.

4. Στὴν περιοχὴ τῶν Πυργουδιῶν τοποθετοῦνταν μέχρι τῶρα ἡ καθέδρα τῶν γερόντων. βλ. καὶ ἀνωτ., σ. 306, σημ. 4.

5. Prot., 2. 16-17.

6. Schatzk., 35. 68-69.

διαμάχη για την κατοχή κάποιας μονής των Κελλίων¹. Στο σχετικό έγγραφο αναφέρονται λεπτομερώς τὰ ὄρια τῆς περιοχῆς τῆς μονῆς αὐτῆς², τὴν ὁποία περιοχή μπορούμε νὰ τοποθετήσουμε, μὲ ἀρκετὴ σιγουριά, ἀμέσως ΝΔ τοῦ μετοχίου τῆς Ἰβήρων, δηλ. στὴν πλευρὰ πού συνόρευε μὲ τὴν γῆ τοῦ Γομάτου τῆς Λαύρας³. Σημειώνουμε ὅτι στὴν περιοχή αὐτή, τὸ 1300, ἀναφέρεται κάποιος «δίστρατον σύνεγγυς τῶν παλαιῶν κελλίων»⁴ καὶ τὸ 1301 κάποιος «ρύαξ τῶν κελλίων»⁵. Σήμερα, στὴν ἴδια περιοχή, σώζεται τὸ τοπωνύμιον «Κελλί»⁶.

Ἐπανερχόμεστε στὴν διαμάχη τοῦ 1085: Οἱ Ἰβηρίτες ἀπέφυγαν νὰ προσκομίσουν ἔγγραφα κυριότητος καὶ τὸ δικαστήριον ἄφησε τὴν νομὴ τῆς μονῆς τῶν Κελλίων στὴν Λαύρα, «τῆς ἐντελεστέρας περὶ τούτων δικανικῆς γυμνασίας ταμιευθείσης καὶ αὐθις ὁπότε οἱ Ἰβηρες πεισθεῖεν»⁷.

Τὸ ἔγγραφο αὐτῆς τῆς δίκης, τὸ ὁποῖο ἐγνώριζε ὁ Θεοδῶρητος τὸ 1803, τὸ παρουσίασε μὲ τὴν ἐξῆς περίληψη: «περὶ τῶν Κελλίων καὶ τῆς Καθέδρας εἰς τὴν Κομίτζαν πλησίον ἢ τὰ Πυργούδια»⁸. Πιστεύουμε ὅτι ἀπὸ αὐτὴ τὴν παρατήρηση τοῦ Θεοδῶρητου ἄρχισε ὅλη ἡ ἱστορία γιὰ τὴν τοποθέτηση τῆς καθέδρας τῶν γερόντων στὰ Πυργούδια.

Τί ἦταν ὁμῶς αὐτὴ ἡ μονὴ τῶν Κελλίων καὶ γιατί ὁ σοφὸς Θεοδῶρητος τὴν ταυτίζει μὲ τὴν «Καθέδρα»; Ἀπάντηση δὲν μπορεῖ νὰ δοθεῖ.

1. Lav., 47.

2. Lav., 47. 22-31.

3. Ἡ περιοχή τῶν Κελλίων, σύμφωνα μὲ τὸν περιορισμό, χωριζόταν ἀπὸ τὸν ποταμὸ σὲ δύο τμήματα καὶ βρισκόταν δυτικῶς ἐνὸς ἄλλου ποταμοῦ, «τοῦ Ζαχαρίου». Ὁ τοῦ Ζαχαρίου ἀναφέρεται τὸ 1300 καὶ 1321 καὶ εἶναι ὄριο τῆς γῆς τῆς Δεβελικείας καὶ τῆς γῆς τοῦ Γομάτου τῆς Ἰβήρων (Lav., 90. 309 καὶ 10. 594). Πήγαζε «ἀπὸ τοῦ βουνοῦ τοῦ ἐπονομαζομένου Βαρδαρίου» (Lav. 90. 309 καὶ 108. 595) καὶ ἀναφέρεται ἄλλοτε ὡς «Ζαχαρίου» καὶ ἄλλοτε ὡς «Βαρδαρίου» ἢ «Βαρδάριος» (Lav., 108. 597, Praktika, A. 110, 118). Ταυτίζεται μὲ βεβαιότητα μὲ τὸν χεῖμαρρον «Μαρδάρν», ὁ ὁποῖος βρίσκεται ἀμέσως ἀνατολικῶς τοῦ σημερινοῦ Γοματίου καὶ στοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα θὰ πρέπει, ἴσως, νὰ ἀναζητησομε συγγένεια μὲ τὸ παλαιὸ ὄνομα (Βαρδάριος-Βαρδάρν-Μπαρδάρν-Μαρδάρν!).

4. Lav., 90.299.

5. Praktika, A. 113.

5. Praktika, A. 113.

6. Τὸ Κελλί βρίσκεται νοτίως τοῦ ποταμοῦ, δυτικῶς τῆς Ρακίτας καὶ βορείως τῆς κορυφῆς Πυργί, «στῆς Χρυσίστας τὰ χωράφια». Τὸ δίστρατον καὶ ὁ ρύαξ τῶν κελλίων πού προαναφέραμε βρίσκονταν καὶ αὐτὰ νοτίως τοῦ ποταμοῦ. Παρ' ὅλ' αὐτά, στὸ Lav., τ. I, σ. 76 καὶ Lav. τ. IV, σ. 74, τοποθετοῦν τὰ Κελλία στὴ γραμμὴ τῶν κοινοτικῶν ὁρίων Ἰερισσοῦ-Γοματίου, δηλ. πολλὰ χιλιόμετρα ἀνατολικότερα.

7. Lav., 47. 20-21.

8. Σωφρονίου Εὐστρατιάδου, Ἱστορικὰ μνημεῖα τοῦ Ἁθῶ, «Ἑλληνικά» 2(1929) 371. Βλ. καὶ Prôt., σ. 112, σημ. 15.

Τελειώνοντας ἀνακεφαλαιώνουμε:

Ἡ καθέδρα τῶν γερόντων βρισκόταν στὰ Κάμενα.

Τὰ Κάμενα τοποθετοῦνται στὴν κτηματικὴ περιφέρεια τοῦ Γοματίου.

Ἡ καθέδρα τῶν γερόντων βρισκόταν, πιθανῶς, κάπου στὰ ὄρια τοῦ μετοχίου τοῦ Γομάτου τῆς Ἰβήρων.

Ἡ ἀναζήτηση τῆς καθέδρας αὐτῆς θὰ πρέπει νὰ ἀρχίσει ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς μονῆς τῶν Κελλίων, δηλ. ἀπὸ τὴν περιοχὴ Κελλὶ τοῦ Γοματίου.

Ἐφορεία Βυζαντινῶν
Ἀρχαιοτήτων Χαλκιδικῆς

ΙΩΑΚΕΙΜ ΑΘ. ΠΑΠΑΓΓΕΛΟΣ

R E S U M E

I ô a k e i m A t h. P a p a g g é l o s, Essai de localisation de la «kathédra tôn gérontôn».

Jusqu'à présent personne n'a tenté de situer avec quelque exactitude la «kathédra tôn gérontôn». La plupart des historiens qui se sont intéressés à la «k. t. g.» s'en sont tenus à l'opinion selon laquelle celle-ci se trouvait aux alentours de Pyrgoudia, à l'Est du canal de Xérxès.

Dans un document du Prôtaton de 942/943 (Prôt. 5. 65-69) il est écrit que la «kathédra» se trouvait dans le «klasma» de Kaména. A partir d'informations recueillies dans les actes de Lavra, d'Ivérôn, de Xéropotamou et de Koutloumoussiou, on peut localiser avec certitude le domaine de Kaména dans les limites du territoire communal actuel de Gomation. Il semble, de plus, que vers l'an 1300 le nom Kaména a été abandonné au profit de celui de Gomatou (conservé aujourd'hui sous la forme Gomation) qui ne désignait jusqu'alors qu'une portion du territoire de Kaména.

Le métoque de Kaména-Gomatou appartenant au monastère d'Ivérôn peut être localisé avec certitude près de l'actuel village de Gomation. Ce métoque fut à l'origine un domaine de Kolovou. En 887 le monastère de Kolovou accapara pour quelques années la «k.t.g.»; ce qui nous permet de supposer que la «k.t.g.» était un domaine voisin de ce métoque.

Nous savons d'autre part qu'au Nord Ouest du métoque d'Ivérôn se trouvait un monastère «tôn Kelliôn» qui fit l'objet d'une contestation entre Ivérôn et Lavra en 1085. Un toponyme Kelli est conservé actuellement au même endroit.

En admettant donc que la «k.t.g.» était située sur le territoire communal de Gomation, nous proposons d'en rechercher l'emplacement exact à partir des domaines du monastère «tôn Kelliôn».